

Maureen Dougherty

Le Collecteurs

21 February - 4 April

(Please note: The Gallery will be closed from 26 until 28 February due to Felix Art Fair Los Angeles and from 26 until 28 March due to Art Basel Hong Kong)

In the foreground of several of Maureen Dougherty's paintings titled "The Collector," we see portraits of women with smooth, emotionless expressions, set against a backdrop of a rich collection of (historical) tableware. The repeated poses of the painted faces evoke 17th-century *tronies*—studies of expression in Dutch painting—which, both in contemporary beauty ideals and in Dougherty's work, recur as taut, emotionless visages. But rather than conveying identity through facial expression, it is the women's clothing and carefully arranged collections of tableware that orchestrate a performance of identity.

In a recent essay for the Italian *Harper's Bazaar*, curator and journalist Alison Gingeras interprets Dougherty's "collector" series as allegories of the Trumpian ideal of America, where women are reduced to malleable trophies against walls scorched gold. Through Dougherty's paintings, Gingeras deftly exposes the contradiction between the extravagant lifestyle of the oligarchic MAGA movement and the austere principles of the Puritans—the self-proclaimed moral compass that MAGA claims for the current course of the United States.

Dougherty grew up in Schenectady, in the state of New York, a place whose name comes from the original Mohawk people. In the 17th century, they used this name—translated as "behind the pine trees"—to designate the first settlement of European colonizers in the area. This made the artist aware from an early age of the contested history of the land in which she was raised. Alongside her work as a visual artist, she also developed a parallel career as a politically engaged filmmaker and producer.

Only in recent years has the artist shifted from abstraction to figuration in her paintings. During this transition, she observed that "painting is like a clock—it has a sense of time." It can move forward or, as in the works of Nicolas Poussin, come to a halt and become eternal.

In her earlier figurative work, Dougherty explored the extremes that people seek simply to feel alive in a alienating and polarized society. She drew, among other sources, on images from the porn site OnlyFans, resulting in portraits of figures with exaggerated body parts, masks, and sometimes accompanied by animals or objects.

Stylistically, her work shows the influence of modernist painters such as Henri Matisse, Marie Laurencin, Kees van Dongen, and Walt Kuhn, as well as contemporary artists like Alex Katz and Chantal Joffe. These influences are present intuitively, yet they emerge in a wholly original, self-described anti-fascist "degenerate" form of art, in which Dougherty freely improvises on existing, sometimes provocative, images found on the internet.

Yet Dougherty's paintings are not direct indictments, and we are never entirely certain who or what we are looking at. Irony, critique, and a sincere love of process and the painted subject coexist. It is precisely this ambivalence that Dougherty seeks. As she explains, her work invites us to feel before we think—to be seduced by the surface and then unsettled by what lies beneath.

Whether her work is read as sharp social critique or as a sincere celebration of personal identity and obsession, Dougherty's free approach to painting and her subjects always reveal something about contemporary life and our eternal struggle with, and escape from, time. Just as flowers in a vase will inevitably wither, the painted bouquet in a collector's hands becomes an attempt to transcend impermanence. In this way, her work embodies a kind of *mise en abyme* or Droste effect, where subject, painting, and meaning continually overlap and reflect each other.

Text: Jeanine Hofland

Scroll down for Dutch translation

Maureen Dougherty

Le Collecteurs

21 februari - 4 april

(Let op: De galerie is gesloten van 26 t/m 28 februari ivm Felix Art Fair Los Angeles en van 26 t/m 28 maart ivm Art Basel Hong Kong)

Op de voorgrond van een aantal van Maureen Dougherty's schilderijen met de titel "...Collector" zien we portretten van vrouwfiguren met gladgestreken, emotieloze blikken tegen een achtergrond van een rijke verzameling (historische) serviezen. De geschilderde gezichten doen, door hun herhaling van pose, denken aan de 17e eeuwse tronies. "Emotiestudies" uit de 17e eeuwse Nederlandse schilderkunst, die in het hedendaags schoonheidsideaal, en in Dougherty's schilderijen, een herhaling zijn van uniforme gezichten ontdaan van enige emotie. In tegenstelling tot een gezichtsexpressie is het de kleding en uitgedoste verzameling serviezen, die op performatieve wijze uitdrukking geven aan hun identiteit.

In een recent essay in de Italiaanse Harper's Bazaar duidt curator en journalist Alison Gingeras Dougherty's "collector"-serie als allegorieën van Trump's ideaal Amerika, waar vrouwen worden gereduceerd tot maakbare trofeeën tegen een achtergrond van goudkleurige muren. Aan de hand van een aantal schilderijen legt Gingeras feilloos de contradictie bloot tussen de exorbitante levensstijl van de oligarchische MAGA-beweging en de sobere grondbeginselen van de puriteinen — het door MAGA zelfbenoemde morele kompas voor de huidige koers van de Verenigde Staten.

Dougherty groeide op in Schenectady in de staat New York, een plek die zijn naam te danken heeft aan de oorspronkelijke Mohawk bevolking, die in de 17e eeuw met deze benaming (vertaald "achter de dennenbomen") de eerste nederzetting van de witte kolonisator in het gebied aanduidde. De kunstenaar was zich hierdoor al vroeg bewust van de omstrede geschiedenis van het land waarin ze opgroeide, en ontwikkelde zich naast beeldend kunstenaar ook als politiek geëngageerd filmmaker en producent.

Pas sinds enkele jaren is de Dougherty in haar schilderijen overgestapt van abstract naar figuratief werk. In dat overgangsproces merkte ze op dat "schilderen als een klok is — het heeft een gevoel van tijd." Het kan vooruitgaan of, zoals in de werken van Nicolas Poussin, tot stilstand komen en eeuwig worden.

In haar vroegere figuratieve werk is de Dougherty vooral opzoek naar de extremen die de mens opzoekt om zich in deze vervreemdende en gepolariseerde samenleving simpelweg "levend te voelen". Ze liet zich hiervoor onder andere inspireren door beelden van porno site OnlyFans, wat resulteerde in portretten van mensen met uitvergroete lichaamsdelen, maskers, en soms in de aanwezigheid van dieren of objecten.

In stilistische zin zien we in haar werk invloeden van de modernistische schilderkunst; zoals Henri Matisse, Marie Laurencin, Kees van Dongen en Walt Kuhn, maar ook van hedendaagse kunstenaars zoals, Alex Katz en Chantal Joffe. Invloeden die intuïtief aanwezig zijn, maar hun uitweg vinden in een geheel eigen, en zelf benoemde anti-fascistische "gedegeneerde" vorm van kunst, waarbij ze vrijelijk improviseert aan de hand van bestaande, soms provocerende, beelden van het internet.

Toch zijn Dougherty's schilderijen geen directe aanklacht, en weten we nooit echt naar wie of wat we kijken. Ironie, kritiek en oprechte liefde voor het proces en het geschilderde bestaan dan ook naast elkaar. Het is eerder die ambivalentie waar Dougherty naar opzoek is. Of zoals ze zelf uitlegt is haar werk een uitnodiging om eerst te voelen voordat we denken — om verleid te worden door het oppervlak en vervolgens verontrust door wat daaronder schuilgaat.

Of haar werk nu wordt gelezen als harde maatschappijkritiek of als een oprechte viering van persoonlijke identiteit en obsessie, Dougherty's vrije manier van schilderen en haar onderwerpen vertellen altijd iets over het hedendaagse tijdsbeeld en ons eeuwige gevecht met, en ontsnapping aan, die tijd. Zoals bloemen in een vaas uiteindelijk zullen verwelken, wordt het geschilderde boekje in het bezit van de verzamelaar een poging om de vergankelijkheid te overleven. Het maakt haar werk tot soort "mise en abyme" of "droste effect"; waarbij het onderwerp, het geschilderde en de betekenis steeds in elkaar overlopen.

Tekst: Jeanine Hofland